

Sıddık-ı Ekber'in kılıcı, ümmetin dirilişi

Peygamber Efendimiz (sav) hayatta iken, müşrikler İslamiyet'in yayılmasını engellemek için her türlü teşebbüste bulundular. Tuzak kurdular, işkence yaptılar, savaş açtılar. Fakat Müslümanların **çelikten iradeleri** ve **metin imanları** karşısında her defasında mağlup oldular, inkıraza uğradılar, köşelerine çekildiler.

Artık Hz. Peygamber'e (sav) karşı yapacak bir şeyleri kalmamıştı. Sadece fırsat kolluyorlardı. Ama o fırsat bir türlü gelmedi. **Ta ki o gün gelene kadar...**

Gözyaşları Dinmeden Fırtına Koptu

Resûlullah Efendimiz (s.a.v) âlem-i bekaya irtihal ettiğinde, Müslümanların gözyaşları henüz kurumamıştı. Medine yaslıydı, evler ağlıyordu, kalpler yangın yerine dönmüştü.

İşte o acılı günlerde, İslam düşmanları ve münafıklar **dehşetli bir plan** ile yeniden ortaya çıktılar.

Dediler ki: *"Biz namazımızı kılarız, orucumuzu tutarız. Fakat zekâtımızı vermeyiz."*

Zekât, sadece bir mal değildi; **İslam devletinin bel kemiği, Müslümanların birliğinin nişanesi** idi.

Münafıklar, sinsi sinsi fısıldıyorlardı: *"Resûl-i Ekrem, peygamberlik salahiyetiyle zekâtları topluyordu. Peki, Ebubekir bize ne hakla, hangi sıfatla zekât istiyor?"*

Bu sözle maddeye düşkün, dünyaya tamah etmiş nice insanı avlayacaklarını sanıyorlardı.

Yalancı Peygamberler ve Zekatı Terkedenler

Diğer taraftan, çeşitli kabilelerde **yalancı peygamberler** türettiler. Esved el-Ansî, Tuleyha el-Esedî, Müseylimetü'l-Kezzâb... Her biri, bir taşra beldesinde ortaya çıktı, insanları aldattı, İslam'dan koparmaya çalıştı.

Maalesef planları kısa zamanda tesirini gösterdi. Bu fitne, **bir veba salgını gibi** yayıldı. Her gün bir kabile daha dinden dönüyor, bir belde daha isyan bayrağı açıyor, bir mürtet daha kılıç kuşanıyordu.

İslam binası çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Medine'nin etrafı düşman, içi endişe, her yan karanlık. Ne yapılacaktı? Kim bu yangını söndürecekti? Kim bu yıkılan binayı ayakta tutacaktı?

Sıddık-ı Ekber'in Ayağa Kalkışı

İşte bu **dehşetli vaziyet** karşısında, **Sıddık-ı Ekber (r.a)** ortaya atıldı. Onun iradesi **eğilmiyordu**, azmi **kırılmıyordu**, celâdeti **sarsılmıyordu**, cesareti **eşsizdi**. O, yalnız değildi. Yanında Allah vardı. Arkasında Resûlullah(s.a.v)'in emaneti vardı. Kalbinde imanın ateşi vardı.

Hatta Hz. Ömer (ra) gibi büyük bir sahabe bile tedirgindi: *"Ya Ebabekir, mürtetlere birkaç gün mühlet verelim, belki akılları başlarına gelir."*

Ama Sıddık-ı Ekber (r.a) tereddüt etmedi. **Şiddetle reddetti** bu teklifi. O, beklemeyi değil, **atılmayı** seçti. O, konuşmayı değil, **kılıç kaldırmayı** seçti. O, müzakereyi değil, **cihadi** seçti.

Derhal atına bindi. Zırhını kuşandı. Kılıcını çekti. Ve **dinden rücu eden mürtecilerin, mürtetlerin üzerine kahramancasına yürüdü.**

Bir Adamla Dirilen Ümmet

O an, sahabeler birbirine baktı. Gözlerinde yaş vardı, kalplerinde hüznün... Ama bir de **o ihtiyar halifenin at sırtında, kılıcıyla düşmana doğru gittiğini** gördüler.

Ve içlerinden bir ses yükseldi: *"O bizim Sıddık'ımızdır. O, Resûlullah'ın en sadık dostudur. O, hak ile batıl arasında asla tereddüt etmez. Onun peşinden gidelim."*

Ve gittiler. Birer ikişer değil, dalga dalga... Yürekleri yeniden cesaretle doldu, imanları yeniden parlıyordu. Hz. Ebubekir'in (ra) peşinden yürüdüler. Mürtetlerin üzerine yürüdüler.

Savaştlar. Düştüler. Kalktılar. Kazandılar. Mürtedleri hezimete uğrattılar, yalancı peygamberleri yok ettiler, fitneyi kökünden söktüler. **İslam birliğini yeniden tesis ettiler, tahkim ettiler, sağlamlaştırdılar.**

Nefsimizin Alacağı Hisseler: Sıddık-ı Ekber'in İzinde

1- İman, Felaket Zamanında Belli Olur

"Müşrikler, Müslümanların çelikten iradeleri ve metin imanları karşısında mağlup oldular."

Ey nefsim! Sakın halinden memnun olma. Senin imanın, ortalık sakın iken değil; fırtınalar koptuğunda, herkes kaçarken, senin ayakta durduğunda belli olur. Müşrikler, Müslümanların **çelikten iradelerini** kıramadılar.

Şimdi ey nefsim, dön kendine bak: Senin iraden neyden yapılmış? Pamuk ipliğinden mi, yoksa çelikten mi? Bir menfaat görünce eğilen, küçük bir korkuda çözülen, ufak bir sarsıntıda dağılan bir iman mı taşıyorsun; yoksa musibet üzerine gelse de Rabbinden kopmayan bir

teslimiyet mi?

Evet... İslam'ın erkânına saldırılar var. Kur'ân'a dil uzatanlar var. Resûlullah'a (sav) hakaret edenler var. Bir Müslüman, dinine saldırı olduğunda **tepkisiz kalamaz**. Bu, imanla ilgili bir reflekstir. İçeride bir şey kıpırdar. Rahatsız olur. İçine oturur.

Vücuduna bir iğne battığında irkilmiyorsan, o uzuv felç olmuş demektir. Dinine, kitabına, peygamberine dil uzatıldığında içindeki o "şey" kıpırdamıyorsa, nefsin manevi bir felç geçirmektedir.

"Ben kendi namazıma bakarım" diyerek köşene çekilmek, aslında bir dindarlık değil, bir **iman bencilliğidir**. İslam binasının kolonları kesilirken, sen odandaki halının deseniyle ilgilenemezsin. Eğer rahatsız olmuyorsan, bil ki imanın bir "iddia"dan ibaret kalmış, ruhun ise konforun zindanına hapsedilmiştir.

Hz. Ebubekir (r.a) sadece "üzülmedi", kılıcı kuşanıp atına bindi. Üzüntü, imanın en alt basamağıdır; asıl marifet o üzüntüyü bir **iradeye** dönüştürebilmektir. "İçine oturan" o sızı, seni daha çok okumaya, daha çok anlatmaya, dinini daha iyi temsil etmeye ve haksızlığa karşı elif gibi dimdik durmaya sevk etmiyorsa; o sızı sadece bir vicdan azabı yatıştırmasından ibarettir.

2- Pusuda Bekleyen Düşman

"Artık Hz. Peygamber'e karşı yapacak bir şeyleri kalmadığı için, kendi köşelerine çekilerek fırsat kollamaya başladılar."

Ey nefsim! Düşmanların, sen zayıf düştüğün anı bekler. Münafıklar, Resûlullah hayatta iken fırsat bulamadılar; ama O gidince hemen harekete geçtiler. Sen de bir gün yalnız kalırsın, bir gün desteğin kesilir, bir gün rehberin yanından ayrılırsın. İşte o an, nefsin ve şeytanın fırsat kolladığı andır.

Müşriklerin köşelerine çekilmesi bir barış ilanı değil, bir **pusu hazırlığıydı**.

"Şu an günah işlemiyorum, iyiyim" diyerek rehavete kapılma. Şeytan senin tövbenden dolayı pes etmedi; sadece senin yorulmanı, boşluğa düşmeni veya bir rehberin elini bırakmanı bekliyor. **Huzur anları, saldırı anlarının hazırlık evresidir**. Nefsin sakinliği, fırtına öncesi sessizliktir.

Şimdi bak; düşmanın pusuda beklediği o boşlukta sen neyle meşgulsün? su uyur düşman uyumaz ama sen hala uyuyorsun.

Uykun tatlı gelebilir ama uyanacağın gerçek çok acı olacak. **Bak, güneş çoktan doğdu ama senin kalbin hala karanlıkta. Bu uykudan uyanmak için daha kaç fırtınanın kopması gerekiyor?**

3- Görünüşte Masum, Özünde Yıkıcı Tuzaklar

“Biz namazımızı kılar, orucumuzu tutarız, fakat zekâtımızı vermeyiz.”

Ey nefsim! Düşman, bazen en masum görünen kapıdan girer. Münafıklar “namaz kılarız, oruç tutarız” dediler ama zekâtı kestiler. Yani dini parçaladılar, bütünlüğü bozdular. Sen de sakın “Ben namazımı kılıyorum, yeter” deme. Belki de nefsin, zekât vermemek için, annene iyilik etmemek için, hakkı gözetmemek için sana benzer bahaneler sunuyordur.

Hissen: Dinin bir parçasını alıp diğerini terk etmek, düşmanın en sinsi tuzağıdır. Bütün olmadan hiçbir parça kurtarmaz.

Bir binanın kolonlarından birini kesip “Bakın, tavan hala duruyor” diyemezsin; o bina çökmeye mahkumdur. Namaz kılıp zekât vermemek, sadece bedeni eğip bükmektir; kalbi Allah’a teslim etmek değildir.

“Namazımı kılarım, gerisine karışmam” demek, “Benim Allah ile aramda özel bir bağ var, toplumun dertleri beni ilgilendirmez” demektir. Bu, İslam’ın ruhuna suikasttır. Bir fakirin el uzattığı yerde, bir haksızlığın haykırıldığı yerde “Ama ben namaz kılıyorum” diyerek geri çekiliyorsan; **sen de o günkü zekât kaçkınlarının modern bir versiyonusun.**

4- Zaman Değil, Duruş Kazandırır

“Hz. Ömer’in; ‘Mürtetlere birkaç gün mühlet verelim’ talebini şiddetle reddetti.”

Ey nefsim! Bazen beklemek değil, **atılmak** gerekir. Hz. Ömer gibi bir dev bile “bekleyelim” dedi ama Hz. Ebubekir “hayır” dedi. Çünkü bazen yangın büyümeden söndürülmelidir. Senin de hayatında öyle anlar vardır: Bir hakkı savunmak için, bir yanlış düzeltmek için, bir zulme dur demek için “beklemek” değil, “şimdi” demek gerekir.

Bazen en büyük akıl, beklemek değil, cesaretle atılmaktır. Hz. Ebubekir’in “şiddetle reddi”, daha büyük bir fitnenin önünü başlamadan kesmiştir. Yangın başladığında “itfaiye birkaç gün sonra mı gelsin?” diye sorulmaz. Hz. Ebubekir (r.a) öğretti ki: Dinin sınırları çiğnenirken gösterilen esneklik, merhamet değil; davanın temeline dinamit koymaktır. **Bazı kararlar saniyelerle, bazı zaferler “şimdi”lerle kazanılır.**

Ey nefsim! Senin hayatında “yangın var” diye bağırman gereken kaç yerde, “başkaları ne der” diye sustun? Kaç yanlış “zamanla düzelir” diye izledin de o yanlış bugün dev bir canavara dönüştü?

Beklediğin o “uygun zaman” hiç gelmeyecek. Çünkü düşman sen beklerken güç topluyor, sen dururken o yol alıyor. Allah için atılmayan her adım, şeytanın önünde açılmış bir yoldur. Hz. Ebubekir (r.a) o gün atına binmeseydi, fitne Medine’yi boğacaktı.

Ey nefsim!

Hz. Ebubekir'i seyretmekle yetinme. Onun gibi olmaya çalış. Onun gibi iman et. Onun gibi cesur ol. Onun gibi atıl. Onun gibi Allah'tan başka kimseden korkma.

Biliyorum, zor. Ama iman zorlukları aşmak için vardır. Sen de bugün bir yerlerde bir haksızlık görüyorsan, bir hak kayboluyorsa, din yaralanıyorsa... Bekleme.

Atına bin. Kılıcını kuşan. Sözünü söyle. Hakkı haykır. Yalnız kalmaktan korkma. Allah seninle. Ve unutma: Sıddık'ın yolunda yürüyen, asla kaybetmez.